

Arrest

nr. 115 450 van 10 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 december 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 december 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 maart 2013.

1.3. Op 8 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 mei 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van origine te zijn. Wanneer u twee jaar oud was, bent u met uw ouders van Afghanistan naar Pakistan verhuisd waar jullie 17 jaar verbleven. In de zomer van het jaar 1388 (2009 Gregoriaanse Kalender (GK)) keerde u samen met uw ouders terug naar Afghanistan. Jullie vestigden zich in het dorp Behzadkhel, gelegen in het district Sherzad in de provincie Nangarhar. U werkte er als persoonlijke chauffeur van Mohammed Zaher, uw oom langs moederszijde die vrachtwagens aan bouwbedrijven verhuurde. Meer bepaald reed u met hem naar bouwbedrijven waaraan hij voertuigen verhuurde. Deze bouwbedrijven leverden met de voertuigen van uw oom bouwmaterialen aan het Amerikaanse leger. Ook reed u met hem naar de Amerikaanse basis om een contract met het Amerikaanse leger te onderhandelen. Aangezien u Engels spreekt, fungeerde u tijdens deze gesprekken als tolk. Omdat uw oom analfabeet was, hielp u hem ook met zijn administratie. Op een dag ontving uw oom een dreigbrief van de taliban. Hierin werd vermeld dat zowel uw oom als u moesten stoppen met jullie werk voor de Amerikanen. Een week later ontving u zelf een dreigbrief van de taliban. De taliban gaven uw oom en u nog vijf dagen om met jullie werk te stoppen. Zo niet zouden ze jullie vermoorden. Op 4 juni 2012 probeerden uw oom en u een contract af te sluiten met het Amerikaanse leger om vrachtwagens aan hen te verhuren. Op de terugweg van de Amerikaanse basis naar huis werden jullie beschoten door de taliban. Uw oom liet hierbij het leven. Diezelfde avond werd uw oom begraven. Op 6 juni 2012 verliet u uw woning om vervolgens met behulp van een smokkelaar Afghanistan te verlaten. Mohammad Wali, uw oom langs moederszijde, en uw vader hebben de smokkelaar betaald. Na meer dan zes maanden onderweg te zijn geweest, kwam u op 19 december 2012 in België aan waar u diezelfde dag nog een asielaanvraag indiende. In geval van een terugkeer vreest u te worden vermoord door de taliban. Sinds uw vertrek vragen dorpelingen naar u. Ook zijn er twee vrachtwagens van uw oom Mohammad Wali door de taliban verbrand. U legt volgende documenten neer: uw taskara (identiteitsdocument), een kopie van de taskara van uw vader, twee dreigbrieven van de taliban, uw rijbewijs, kopieën van vier certificaten van het bedrijf Barialy Habibi, twee certificaten betreffende de Engelse lessen die u heeft gevolgd, uw diploma van het secundair onderwijs, een kopie van de vergunning van het bedrijf Barialy Habibi, een contract tussen het bouwbedrijf Nowai Sahak en uw oom dd. 10.02.1391 (30 april 2013 GK), een brief van het districtshoofd van Sherzad en het contract tussen u en uw oom.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Zo moet gewezen worden op drie tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen die in de vragenlijst van het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden opgetekend enerzijds, en uw verklaringen voor het CGVS, anderzijds. Ten eerste verklaart u dat uw oom voor de Amerikanen werkte en constructieprojecten kreeg (vragenlijst CGVS, p. 4), terwijl uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat uw oom enkel voertuigen leverde aan bouwbedrijven die hiermee bouwmaterialen vervoerden voor het Amerikaanse leger (CGVS, p. 7-8). Ook verklaart u in de betreffende vragenlijst dat uw oom twee weken voor uw vertrek uit Afghanistan werd doodgeschoten (vragenlijst CGVS, p. 4), terwijl u voor het CGVS stelt dat u twee dagen na de dood van uw oom uw woning heeft verlaten en twee dagen later met de smokkelaar Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 9). Bovendien stelt u in de vragenlijst dat u na de dood van uw oom eerst naar huis ging en vervolgens naar uw oom Mohammad Wali (vragenlijst CGVS, p. 4). Echter, voor het CGVS verklaart u meermaals dat u, nadat u uw woning verliet, nergens anders in Afghanistan heeft overnacht en meteen met de smokkelaar bent meegegaan (CGVS, p. 3, 9 & 13). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden, ontkent u uw verklaringen hieromtrent die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen (CGVS, p. 13). Deze verklaringen zijn echter onafdoende. Immers, u verklaart dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen is (CGVS, p. 2) en u heeft de betreffende vragenlijst voor akkoord ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 5). Aangezien bovenstaande tegenstrijdigheden de kern van uw asielrelaas betreffen, doen ze op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarenboven moet gewezen worden dat u voor het CGVS verklaart dat u tolkte tussen uw oom en de Amerikanen tijdens de onderhandelingen over een contract (CGVS, p. 12). Echter, dit heeft u nergens laten optekenen in uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze vaststelling is zwaarwichtig aangezien u zelf verklaart dat u door deze tolkprestaties - nog meer dan uw oom - het doelwit van de taliban was (CGVS, p. 12). Bovendien stelt u dat uw oom voor de Amerikanen heeft gewerkt, doch u heeft er geen idee van wat hij voor hen zou hebben gedaan (CGVS, p. 7). Aangezien u zelf verklaart dat de taliban in de twee door u neergelegde dreigbrieven vermelden dat uw oom en u moesten stoppen met werken voor de Amerikanen (CGVS, p. 10), is het zeer opmerkelijk dat u omtrent deze aanleiding van de door u

verklaarde problemen niets kunt vertellen. Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Wat betreft uw herkomst van het district Sherzad in de provincie Nangarhar, dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Sherzad te ontlopen. Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kunt vestigen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor alleenstaande mannen en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een alleenstaande jongvolwassen man (CGVS, p. 6). Daarnaast bent u hooggeschoold. U bezit namelijk een diploma middelbaar onderwijs (CGVS, p. 6 & document 8). Bovendien spreekt u niet alleen Pashtou, maar begrijpt u ook een beetje Dari, de tweede landstaal in Afghanistan (CGVS, p. 6). Daarnaast spreekt u Engels (CGVS, p. 6 & documenten 7). Deze talenkennis zal de integratie in de hoofdstad, evenals uw kansen op de arbeidsmarkt, aanzienlijk bevorderen. Daarenboven schetst u het beeld van een allesbehalve onbemiddelde familie. Immers, u verklaart dat uw oom Mohammad Wali zeer veel gronden heeft die door andere boeren worden bewerkt (CGVS, p. 9). Bovendien heeft deze oom het grootste deel betaald van de benodigde 11.000 dollar voor uw reis naar België (p. 9 & 11). Gelet op voorgaande vaststellingen kan in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul beoordeeld worden. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Wat de volgende documenten - de twee dreigbrieven van de taliban, de kopie van de vergunning van het bedrijf Barialy Habibi, het contract tussen het bouwbedrijf Nowai Sahak en uw oom dd. 10.02.1391, de kopieën van vier certificaten van het bedrijf Barialy Habibi, de brief van het districtshoofd van Sherzad en het contract tussen u en uw oom - betreft, moet worden opgemerkt dat dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Dergelijke documenten zijn dan ook enkel bewijskrachtig indien ze een geloofwaardig en coherent asielrelaas ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Uw taskara (identiteitsdocument), uw rijbewijs en de kopie van de taskara van uw vader bevatten louter informatie betreffende uw identiteit en die van uw vader die niet betwist worden. Uw diploma van het secundair onderwijs en de twee certificaten betreffende de Engelse lessen die u heeft gevolgd, tonen louter uw scholingsgraad en uw kennis van de Engelse taal aan. Doch ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift in hoofddoel om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/6 2e lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker stelt dat uit zijn verklaringen blijkt dat het tolken niet de aanleiding was voor de dreigbrieven, dat hem niet kan worden verweten dat hij niet helemaal wist wat zijn oom met de Amerikanen deed omdat dit dateert van voor zijn tewerkstelling bij zijn oom en dat de drie tegenstrijdigheden niet volstaan om de bestreden beslissing te motiveren.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet goed gemotiveerd is omdat de commissaris-generaal niet twijfelt aan zijn nationaliteit en afkomst en aan zijn tewerkstelling bij zijn oom en met geen woord rept over de dood van zijn oom.

Verder stelt verzoeker dat uit de *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 17 december 2010 blijkt dat de nood aan traditionele beschermingsmechanismen niet automatisch vervalt voor mannen maar dat er nog steeds een individueel onderzoek moet gebeuren. Volgens verzoeker is dit onderzoek hier niet degelijk gebeurd omdat aan verzoeker nooit werd gevraagd of hij zich in Kaboel zou kunnen vestigen. Bovendien heeft men onvoldoende rekening gehouden met het feit dat zijn moeder nog leeft en zijn vader ziek is. Verder tonen objectieve bronnen ook aan dat de meerderheid van de teruggekeerden in extreme armoede terechtkomt.

Tot slot stelt verzoeker dat de commissaris-generaal onzorgvuldig heeft gehandeld door zijn documenten als vervalsingen te beschouwen enkel en alleen op basis van objectieve informatie en ze niet te onderzoeken en concreet aan te tonen dat ze niet echt zijn. Het is immers niet omdat veel documenten vervalst zijn dat alle documenten vervalst zijn.

2.1.2. Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift verschillende stukken toegevoegd over de toestand van *internal displaced persons* in Afghanistan.

2.1.3. Op 9 oktober 2013 heeft de Raad zes bijkomende stukken ontvangen over de toestand van *internal displaced persons* in Afghanistan, waaronder de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013. Verzoeker herhaalt dat de algemene situatie voor teruggekeerden in Kaboel problematisch is en stelt dat verzoeker in Kaboel bovendien ook niet kan rekenen op steun van een sociaal netwerk, aangezien zijn hele familie in Sherzad woont.

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat zijn asielrelaas drie tegenstrijdigheden bevat. Volgens verzoeker volstaan deze echter niet om de bestreden beslissing te motiveren. De Raad stelt echter vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas. Verzoeker legde immers tegenstrijdige verklaringen af over de activiteiten die zijn oom ontplooid en waarvoor de taliban hen bedreigden, over de tijd die verstreek tussen de dood van zijn oom en zijn vertrek uit Afghanistan en over waar hij na de dood van zijn oom en voor zijn vertrek uit Afghanistan verbleef. Dit zijn allemaal wezenlijke onderdelen van verzoekers asielrelaas, waarvan mag worden verwacht dat verzoeker er eensluidende verklaringen over kan afleggen. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Deze geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat de taliban hem bedreigden omdat hij als tolk optrad tussen zijn oom en de Amerikanen, terwijl hij hier bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over repte. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat uit zijn verklaringen blijkt dat het tolken niet de aanleiding was voor de dreigbrieven. Dit blijkt echter niet uit het gehoorverslag. Verzoeker verklaarde immers het volgende: *“Dreigement waren op mijn naam en die van oom. Daarom zei oom: het is gevaarlijk voor me te blijven. Zeker omdat ik, mijn oom had firma, hij was aan het werken met Am[erikanen]. En deed zaken met Am[erikanen], maar ik was nog erger voor hen. Want ik was tolk voor hen aan het werken, t[u]ss[en] oom en Am[erikanen]”* (gehoorverslag, 12). Uit verzoekers verklaringen blijkt dus dat het tolken wel degelijk de aanleiding was voor de dreigbrieven en zelfs één van de voornaamste redenen. Bijgevolg mag worden verwacht dat verzoeker dit reeds tijdens zijn eerste gehoor, bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zou hebben vermeld.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De documenten die verzoeker heeft voorgelegd om zijn asielrelaas te ondersteunen, kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. Documenten kunnen immers een geloofwaardig relaas wel ondersteunen, maar ze kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen, temeer daar uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Afghaanse documenten vaak vervalst zijn en veel valse Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten zijn te onderscheiden (*subject related briefing “Afghanistan” “Corruptie en valse documenten”* 1 oktober 2010, 8-10).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. De Raad is verder van oordeel dat verzoeker ook niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.2.3.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.2.3.2. Verder is de Raad van oordeel dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers geoordeeld dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft verder in zijn beslissing gesteld dat het redelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij zich in de stad Kaboel vestigt. De commissaris-generaal motiveert dit als volgt: *“Volgens het UNHCR vervalt immers voor alleenstaande mannen en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een alleenstaande jongvolwassen man (CGVS, p. 6). Daarnaast bent u hooggeschoold. U bezit namelijk een diploma middelbaar onderwijs (CGVS, p. 6 & document 8). Bovendien spreekt u niet alleen Pashtou, maar begrijpt u ook een beetje Dari, de tweede landstaal in Afghanistan (CGVS, p. 6). Daarnaast spreekt u Engels (CGVS, p. 6 & documenten 7). Deze talenkennis zal de integratie in de hoofdstad, evenals uw kansen op de arbeidsmarkt, aanzienlijk bevorderen. Daarenboven schetst u het beeld van een allesbehalve onbemiddelde familie. Immers, u verklaart dat uw oom Mohammad Wali zeer veel gronden heeft die door andere boeren worden bewerkt (CGVS, p. 9). Bovendien heeft deze oom het grootste deel betaald van de benodigde 11.000 dollar voor uw reis naar België (p. 9 & 11)”*.

Verzoeker betwist deze motivering en stelt dat uit de *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 17 december 2010 blijkt dat de nood aan traditionele beschermingsmechanismen niet automatisch vervalt voor mannen maar dat er nog steeds een individueel onderzoek moet gebeuren. Volgens verzoeker is dit onderzoek hier niet degelijk gebeurd omdat aan verzoeker nooit werd gevraagd of hij zich in Kaboel zou kunnen vestigen. Bovendien heeft men onvoldoende rekening gehouden met het feit dat zijn moeder nog leeft en zijn vader ziek is. Verder tonen objectieve bronnen ook aan dat de meerderheid van de teruggekeerden in extreme armoede terechtkomt. Verzoeker stelt ook nog dat de algemene situatie voor teruggekeerden in Kaboel problematisch is en dat hij in Kaboel ook niet kan rekenen op steun van een sociaal netwerk, aangezien zijn hele familie in Sherzad woont.

De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. De UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Dit standpunt wordt hernomen in de nieuwe richtlijnen van de UNHCR van 6 augustus 2013.

De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat het redelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij zich in de stad Kaboel vestigt. De Raad stelt vast dat uit de rapporten die verzoeker heeft neergelegd blijkt dat de stad Kaboel uit haar voegen barst en kampt met problemen zoals werkloosheid en een tekort aan huisvesting en dat *internal displaced persons* hiervan vaak het slachtoffer zijn en vaak geen toegang hebben tot basisvoorzieningen zoals voedsel en water. De Raad stelt echter vast dat verzoeker heeft verklaard dat zijn oom Mohammad Wali zeer veel gronden heeft die door andere boeren worden bewerkt en dat deze oom het grootste deel heeft betaald van de benodigde 11.000 dollar voor zijn reis naar België. De Raad kan er dus in alle redelijkheid van uitgaan dat als verzoeker zich in Kaboel vestigt hij nog steeds kan rekenen op de (financiële) steun van zijn familie. Bovendien is verzoeker hooggeschoold en beschikt hij over een goede talenkennis, zodat er kan van uitgegaan worden dat hij in staat moet zijn om in Kaboel aan werk te geraken, zodat hij op termijn zelf in

zijn levensonderhoud kan voorzien. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat verzoeker in Kaboel in extreme armoede zal verzeilen. Tot slot ziet de Raad niet in waarom verzoeker zich niet in de stad Kaboel zou kunnen vestigen omdat zijn moeder nog leeft en zijn vader ziek is.

Wat de veiligheidssituatie in Kaboel betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verder benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kaboel in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kaboel dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad leest in de *subject related briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse"* van 21 maart 2013 dat de veiligheid in Kaboel-stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat en dat in 2012 het aantal aan AOG toegeschreven aanvallen in de provincie Kaboel er met 29% op achteruit gaat in vergelijking met 2011. Volgens de informatie lijkt het erop dat de ANSF steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe, highprofileaanvallen zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qarghameer in juni. Na een periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende highprofiledoelwitten in Kaboel-stad. Zo werden onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel aangevallen. Tegelijk vonden er aanvallen plaats in Logar, Paktia en Nangarhar. Nog volgens de informatie plegen de AOG, zich bewust van de weerslag op de publieke opinie, maar om de mediumlange termijn een dergelijke aanslag, met sterke focus op de IMF en de Afghaanse overheid. Bijna alle slachtoffers van de zware aanval in april waren de aanvallers zelf en ANSF-personeel dat tussenbeide kwam. Dit wijst erop dat burgers bij de complexe aanval in april geen doelwit waren. De aanval op het hotel bij het Qarghameer was dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn volgens de informatie echter eerder uitzonderlijk in Kaboel, zowel in de stad als in de provincie. Burgers raken in enkele gevallen wel betrokken bij het geweld als *collateral damage*. Daarnaast komen er ook raketaanvallen voor en heeft de stad ook te maken met gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld. Het aantal raketaanvallen is evenwel aanzienlijk afgenomen de laatste jaren en ook het aantal ontvoeringen is sterk gedaald. Dit laatste is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kaboel-stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op de ANSF of papaveruitroeitingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. De AOG zitten in het Koh-e Safigebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF-doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's op de andere toegangswegen naar Kaboel, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de daguren (*subject related briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse"* 21 maart 2013, 8-11).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in de hoofdstad Kaboel complexe highprofileaanvallen voorkomen doch geen *open combat* wordt gevoerd en dat er een solide verbetering is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met *Improvised Explosive Devices* (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen highprofiledoelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden

geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kaboel is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker in de stad Kaboel over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt en dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

2.2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld of als essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS